

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **ZONAS a. s.**, se sídlem Olomouc, Horní náměstí 14/17, zastoupené Mgr. Luděk Šikolou, advokátem Doucha Šikola advokáti s.r.o., se sídlem Tábor, Horky, K Šachtě 347, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 12.11.2013, č.j. KUZL 74538/2013, sp. zn. KUSP 60391/2013 ÚP-Zi,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 12.11.2013, č.j. KUZL 74538/2013, sp. zn. KUSP 60391/2013 ÚP-Zi, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ludka Šikoly, advokáta Doucha Šikola advokáti s.r.o., se sídlem Tábor Horky, K Šachtě 347.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 12.11.2013, č.j. KUZL 74538/2013, sp. zn. KUSP 60391/2013 ÚP-Zi.

I. Podstata věci

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 12.11.2013, č.j. KUZL 74538/2013, sp. zn. KUSP 60391/2013 ÚP-Zi, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bystřice pod Hostýnem, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 19.8.2013, č.j. MUBPH 15273/2013. Tímto rozhodnutím stavební úřad shledal žalobce vinným ze správního deliktu dle § 181 odst. 2 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť jako vlastník stavby FVE Mrlínek II v období od 28.12.2012 do 11.1.2013 nerespektoval odstavec č. I. výzvy č. 19/2012 vydané stavebním úřadem dne 11.12.2012 a „nezjednal nápravu a nepřerušil/nezastavil provoz předmětné stavby“. Za to mu byla uložena podle § 181 odst. 6 písm. b) stavebního zákona pokuta ve výši 10 000 Kč.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že výzva ze dne 11.12.2012 byla nezákonná. Podle jeho názoru byla nepřiměřená okolnostem, neboť neexistovaly žádné pochybnosti o bezpečnosti provozu FVE Mrlínek II. Žalobce totiž ještě před vydáním výzvy (dne 2.7.2012) doložil revizní zprávy, které prokazují bezpečnost elektrárny (zprávy z ledna 2011 a z června 2012). S těmito zprávami se však stavební úřad nevypořádal. Z téhož důvodu žalobce namítal i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tu shledával i v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s celou řadou jeho námitek uplatněných v odvolání (tj. že je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, že stavební úřad nezákonně posoudil revizní zprávy předložené dne 2.7.2012 a protokol z kontrolní prohlídky ze dne 29.11.2012 a že se nezabýval dalšími žalobcem předloženými podáními).

Žalobce proto navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný nesouhlasí s tím, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné a nezákonné. Poukazuje na vysokou procesní aktivitu žalobce, kterou se podle jeho názoru snažil znepřehlednit celé řízení a zmařit vydání řádného rozhodnutí.

Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout a i on na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Jak již uvedl Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 26.2.1993, č.j. 6 A 48/92-23, in Soudní judikatura ve věcech správních č. 27/0, z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 23.7.2008, č.j. 3 As 51/2007-84, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1282/2007, uvedl: *„Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“*.

Právě nevypořádání se s celou řadou námitek žalobce žalovanému vytýká.

Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že stavební úřad dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že „všechny tři okruhy dokladů (RZ /pozn. soudu: revizní zprávy/, doklad o zaměření hloubky přívodního kabelu VN a prohlášení oprávněných osob o souladu skutečného provedení stavby) jsou nejen jako celek, ale též každý z těchto dokladů jednotlivě, tak vážnou závadou stavby, která nutně vede k zastavení jejího užívání“.

S touto námitkou se žalovaný vypořádal na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že konkrétní důvody a úvahy stavebního úřadu o bezpečnosti stavby jsou uvedeny na str. 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí v části označené „Rekapitulace zjištěných skutkových okolností“.

V této části prvostupňového rozhodnutí je však pouze uvedeno, že porovnáním shromážděných podkladů (které jsou zde bodově vypsány) stavební úřad zjistil, že existují důvodné pochybnosti o tom, zda stavba neohrožuje bezpečnost. Dále jsou zde ve zkratce popsány úvahy stavebního úřadu, proč nejsou použitelné výchozí revizní zprávy F. K. a J. P. z let 2010 a zpráva o pravidelné revizi M. J. (č. 11024). Ve vztahu k revizním zprávám č. 3/2012, č. E1/3/2012 a 9/2012 je pak uvedeno, že odkazují na původní výchozí revizní zprávu. Dále je zde uvedeno, že nebyla předložena revizní zpráva VN části elektrárny, hlavního rozvaděče, EZS a osvětlení areálu a že z fotodokumentace předložené Policii ČR vyplynulo, že při provádění prací nebyly dodrženy technologické postupy předepsané normami ČSN. Ve vztahu k dokumentaci skutečného provedení stavby zpracované Puttner s.r.o. v prosinci 2010 bylo poukázáno na to, že existuje pochybnost o tom, že stavba byla provedena v souladu s touto dokumentací, neboť po jejím předložení probíhaly na stavbě ještě práce.

Z uvedeného je zřejmé, že v napadeném rozhodnutí ani v kombinaci s rozhodnutím prvostupňovým skutečně není řádně odůvodněn závěr o tom, že všechny tři okruhy dokladů (revizní zprávy, doklad o zaměření hloubky přírodního kabelu VN a prohlášení oprávněných osob o souladu skutečného provedení stavby) jsou nejen jako celek, ale též každý jednotlivě tak vážnou závadou stavby, která nutně vede k zastavení jejího užívání. Popsaná část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na tuto otázku neodpovídá a tuto vadu žalovaný žádným způsobem neodstranil (neboť na tuto část odůvodnění bez dalšího odkázal). Tato námitka je tedy důvodná.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný (ani stavební úřad) dostatečně nevypořádali s revizními zprávami, které žalobce předložil v červenci 2012. Podle žalobce tyto revizní zprávy prokazovaly bezpečnost elektrárny a skutečnost, že odkazovaly na výchozí revizní zprávy (které byly zpochybněny), neznamena, že z nich tyto nové revizní zprávy vycházely. Odkaz na předchozí revizní zprávy musí totiž podle žalobce každá revizní zpráva obsahovat.

I tuto námitku žalobce v odvolání uplatnil (poukázal mj. na to, že výhrady stavebního úřadu k revizním zprávám nemají zákonný podklad a zpochybnění těchto zpráv není řádně odůvodněno).

Žalovaný na tuto námitku reagoval na str. 9 napadeného rozhodnutí opět odkazem na str. 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí, na část označenou „Rekapitulace zjištěných skutkových okolností“, a na to, že se touto otázkou zabýval na základě podání podatele ze dne 7.5.2013.

Jak je již zmíněno výše, ve vztahu k revizním zprávám č. 3/2012, č. E1/3/2012 a 9/2012 je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že odkazují na původní výchozí revizní zprávu. Pomine-li soud skutečnost, že nemá jak ověřit, zda tyto revizní zprávy jsou skutečně revizními zprávami vyhotovenými v roce 2012, které žalobce předložil dne 2.7.2012 (neboť revizní zprávy nejsou obsahem správního spisu), je takové odůvodnění nedostatečné. Není z něho totiž zřejmé, v jaké části ani jakým způsobem na výchozí revizi tyto zprávy odkazují, a nelze tedy posoudit, zda jsou opravdu z tohoto důvodu nepoužitelné pro prokázání bezpečnosti elektrárny, jak tvrdí stavební úřad, či nikoli. Pokud pak žalobce v odvolání nedostatečnost odůvodnění a nezákonnost tohoto názoru stavebního úřadu namítal, nemohl žalovaný při vypořádání takové námitky toliko odkázat na prvostupňové rozhodnutí. Dostatečným vypořádáním této námitky není ani odkaz na to, že se obdobnou námitkou žalovaný zabýval v rámci vyřízení jiného podání uplatněného žalobcem. Je-li námitka v odvolání uplatněna, musí být v rozhodnutí vypořádána tak, aby mohla být zákonnost tohoto vypořádání následně posouzena. Tak tomu v daném případě nebylo. Soud pouze dodává, že nemohl tuto otázku věcně posoudit ani sám, neboť revizní zprávy ve správním spisu obsaženy nejsou. I tato námitka je tedy důvodná.

Žalobce rovněž namítal, že v odvolání poukazoval na nezákonnost závěru stavebního úřadu ve vztahu k posouzení protokolu z kontrolní prohlídky ze dne 29.11.2012. Namítal, že stavební úřad dospěl k nezákonnému závěru, že žalobce nezpochybnil zjištění stavebního úřadu při kontrolní prohlídce, čímž „jim přisvědčil“. Žalobce v odvolání uváděl, že se při kontrolní prohlídce vyjadřoval pouze ke stavu výroby. Poukázal na to, že kontrolní prohlídka není „místem pro odbornou diskusi“ ale pro zjištění skutkového stavu. Vzhledem k tomu, že při kontrolní prohlídce nebyly zjištěny žádné viditelné nedostatky, nemohl žalobce předpokládat, že bude vydána výzva k přerušení provozu, a neměl důvodu se vyjadřovat k tvrzením ohledně platnosti revizních zpráv. To však neznamená, že žalobce s tímto závěrem souhlasí. Žalobce také uvedl, že stavebnímu úřadu nabídl součinnost nad rámec zákona, že doloží další podklady prokazující bezpečnost výroby.

S touto námitkou se žalovaný vypořádal na str. 10 napadeného rozhodnutí, kde místy shodnými slovy jako stavební úřad zopakoval argumentaci stavebního úřadu spočívající v tom, že pokud žalobce proti pravdivosti zjištění stavebního úřadu nic nenamítal a nabídl se k předložení dalších podkladů, těmto zjištěním stavebního úřadu přisvědčil.

Z uvedeného plyne, že ani tuto námitku žalovaný dostatečným způsobem neodůvodnil. Zpochybnil-li žalobce závěr stavebního úřadu s tím, že při kontrolní prohlídce není povinen vyjadřovat se k platnosti revizních zpráv, nelze tuto námitku zamítnout s tím, že se žalobce k otázce platnosti revizních zpráv nevyjádřil a tím závěr stavebního úřadu potvrdil. Naopak, v daném případě bylo třeba posoudit, zda byl

žalobce povinen se při kontrolní prohlídce k revizním zprávám vyjadřovat (případně zda se k revizním zprávám nevyjádřil již dříve) a zda pouhá skutečnost, že nevyslovil při kontrolní prohlídce nesouhlas se závěrem stavebního úřadu a současně nabídl předložení dalších důkazů, znamená, že žalobce se stavebním úřadem v otázce platnosti revizních zpráv souhlasí. I tato žalobní námitka je tedy důvodná.

To samé je pak třeba uvést i ve vztahu k vypořádání odvolací námitky, že se stavební úřad nedostatečným způsobem zabýval námitkami, které žalobce během řízení uplatnil – tyto námitky také žalobce v odvolání zevrubně popsal v bodu 6 (str. 11-16 odvolání).

K této námitce se žalovaný vyjádřil na str. 12 napadeného rozhodnutí tak, že odkázal na str. 18 prvostupňového rozhodnutí, kde „stavební úřad odůvodnil, jak se vypořádal s námitkami odvolatele“, a uvedl, že výzva ze dne 12.6.2012 nebyla podkladem pro vydání rozhodnutí. Takové vypořádání odvolací námitky je rovněž nedostatečné. Nelze totiž obsáhlou argumentaci spočívající v tom, že se stavební úřad konkrétními námitkami a konkrétními podklady nevypořádal, odmítnout pouhým obecným odůvodněním, že dle názoru žalovaného bylo vypořádání dostatečné, aniž by se žalovaný ke konkrétním údajně opomenutým podkladům a námitkám vyjádřil.

Soud si je vědom, že se stavební úřad i žalovaný nacházeli v nelehké procesní situaci, to je však nezabývá povinnosti rozhodnutí dostatečně odůvodnit a řádně vypořádat veškeré námitky účastníka řízení (žalobce), byť jich je značné množství.

V. Závěr

Je třeba tedy uzavřít, že se soud ztotožnil s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí a shledal tedy žalobu důvodnou. Napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), žalovaný tedy v novém rozhodnutí řádně vypořádá všechny v odvolání uplatněné námitky a současně doloží do správního spisu veškeré podklady, z nichž v tomto řízení vycházel (zejména tedy předmětné revizní zprávy a výzvu k okamžitému zjednání nápravy ze dne 11.12.2012, kterou soud ve spisu rovněž nenalezl, přestože za její nerespektování byl žalobce napadeným rozhodnutím sankcionován a její nezákonnost v řízení namítal). Teprve poté bude moci soud posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí soud neshledal, neboť shledané vady mohou být odstraněny v odvolacím řízení.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za dva úkony právní služby (tj. převzetí a příprava zastoupení a žaloba, společně se dvěma režijními paušály – celkem tedy 2 x 3 100 Kč + 2 x 300 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem DPH, byla zmíněná částka (krom soudního poplatku) navýšena o DPH. Celkem se tedy jedná o 11 228 Kč, které je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15.10.2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu